

Almanach

2015 - 2016

ZŠ M. Horákové

Berešová Veronika, 7. A
Bergerová Martina, 7. A
Dostálová Barbora, 6. A
Čukanová Viktorie, 8. C
Eliášová Sofie, 7. A
Fejglová Michaela, 8. A
Filipová Lucie, 7. A
Hloušková Antonie, 8. A
Hoskovec Martin, 8. A
Houžvičková Nikola, 6. A
Hvězdová Tereza, 8. A
Chladíková Karolína, 8. A
Janča Jakub, 7. A
Kadečková Anna Marie, 8. A
Kašpar Marek, 8. A
Kořének Jan, 6. A
Kořínková Magdaléna, 8. A
Kotoučková Tereza, 8. C
Kozlová Adéla, 7. A
Kratěnová Kristýna, 6. A
Krejčíková Natálie, 6. A
Kriegelová Nikola, 8. A
Kušnír Jakub, 8. A
Leden Radek, 7. A
Machková Anežka, 6. A
Mazuchová Kristýna, 8. A
Morávek Matyáš, 7. A
Morávková Barbora, 6. A
Novák Filip, 7. A
Pellar David, 7. A
Perthenová Kateřina, 7. A
Petr Daniel, 8. C
Podhajský Dominik, 7. A
Podolníková Tereza, 7. A
Pokorná Michaela, 7. A
Růžičková Michaela, 7. A
Strnadová Anna Bára, 8. A
Šturmová Lucie, 7. A
Šunová Tereza, 8. C
Tomíková Veronika, 8. C
Vanišová Barbora, 8. A
Vespalcová Markéta, 7. A
Železná Aneta, 7. A

Ilustrace:

Karolína Chladíková, 8. A

Mgr. Iva Myšková

Zvířecí pohádka

Žil jednou jeden hrošík, který se jmenoval Tod. Velmi rád se koupal, a proto měl doma obrovskou vanu, ve které plaval od rána do večera.

Jednoho dne se probudil a řekl si: „Pojedu k moři.“ Jak řekl, tak udělal. Na letišti si koupil letenku do Tunisu a moc se těšil. Jenže neuměl číst, a tak netušil, v kolik mu letadlo startuje. Čekal a čekal od samého rána až do večera. Byla mu dlouhá chvíle, a tak se rozhodl, že se půjde trochu osprchovat. Když se vrátil do haly, zjistil, že mu letadlo právě uletělo. „No co,“ pomyslel si, „půjdu pěšky.“

Vyrazil z letiště a šel za nosem. U lesa ho rozbolely nohy a začal naříkat. „Au, au, hrozně mě bolí nohy!“ Zaslechl ho slon. „Co se ti stalo?“ Hroch odpověděl: „Já se strašně rád koupu, proto jsem chtěl letět k moři, ale letadlo mi uletělo a.....“ Tod všechno slonovi s pláčem vyprávěl. Slonovi se Toda zželelo, a proto se rozhodl, že hrošíkovi pomůže. Společně se vydali na cestu. Na své pouti potkali spoustu zvířátek – žirafu, zebrou, lva, želvu. Jakmile zvířátka uslyšela, co se Todovi stalo, chtěla mu pomoci a začala ho také doprovázet, aby se šťastně dostal k moři. Tod byl velmi rád, že má tolik kamarádů a už si nestěžoval a šel po svých. Ušli hodně kilometrů, všichni byli unaveni. Hrošík se svalil do trávy a už nemohl. Zvířátka ho povzbuzovala, ale hrošík jen vrtěl hlavou. Najednou želvička vykřikla: „Moře je za kopcem, cítím vodu!“ Todovi se rozsvítila očička a všichni společně se vydali k moři.

Jakmile se Tod dotkl vody, jako kdyby se znovu narodil. „Moc vám všem děkuju, sám bych to nedokázal,“ poděkoval zvířátkům. Všichni byli rádi, že se hrošíkovi splnil jeho velký sen.

Malá čarodějnice

Zavedu vás do tajemného hradu, ve kterém straší. Žijí v něm čarodějnice, víly, vodníci a další pohádkové bytosti. Víly jsou hodné, pomáhají lidem, čarodějnice jsou na rozdíl od nich zlé a dělají jim radost, když se jim povede někomu ublížit.

Nastal ale jeden problém. Malá čarodějnice jménem Lisinka nechtěla lidem ubližovat, ale chtěla jim pomáhat. „Proč mám někomu ubližovat? Všichni se mě bojí a já bych ráda, aby si se mnou hráli,“ povídala jednoho dne staré čarodějnici. „Co to vykládáš za nesmysly!“ rozkřikla se na ni stará čarodějnice. Svolala ostatní, všemi možnými způsoby se snažily, aby dostala Lisinka rozum. Ukazovaly jí různé čáry, kouzla, smály se, když se jim povedlo někoho rozbrečet, vyděsit. Ale všechno bylo marné. Nic nepomáhalo. Lisinka zůstávala stejná, měla lidi prostě ráda. „Jestli nedostaneš konečně rozum, stane se z tebe člověk a přestaneš být nesmrtelná!“ křičely na ni ostatní čarodějnice. Lisinka jen kroutila hlavou, usmívala se a svými kouzly dále pomáhala lidem. Staré čarodějnici došla trpělivost a za trest vzala Lisince nesmrtelnost.

Malá čarodějnice se stala člověkem a byla velmi šťastná. Odešla z tajemného hradu a dále pomáhala lidem. Třeba jste ji někdy potkali.

Barbora Morávková, 6. A

Rosomák

Čtyři vědci se vydali do Ameriky objevovat nová zvířata. Dlouho chodili po horách, nížinách a stále nemohli nic najít. Již to chtěli vzdát a najednou vědec Vladimír Rosomák uviděl malé zvíře podobné šelmě. Všichni se kolem něho seběhli a Vladimír prohlásil: „Je mi docela podobné, tak se bude jmenovat ROSOMÁK.“ Ostatní jen souhlasně pokývali hlavami a spokojeně se vrátili domů.

Lucie Filipová, 7. A

Město

„Ty nemůžeš být městem hodným sídlu králů, tví obyvatelé každý den zažívají utrpení od svých bližních, ve tvých ulicích panují nepokoje a každý den nějaký člověk v nejtemnějších koutech pláče, umírá, truchlí nad smrtí přátel nebo rodiny. Vzpamatuj se a udělej s tím něco!“ pravil rozzuřený hlas, když shlížel z hustých mraků na střechy domů.

„Pokud se do roka nic nezmění, nejsi hodno chránit obyvatele. Rozdrtím tě na prach, jako když oheň ničí les. Nezbude z tebe nic, jen zrnka prachu.“ Hlas odezněl v ozvěnách a mraky se rozplynuly. Paprsky dopadaly na střechy nešťastného města.

Město celý den přemýšlelo, jak se zbavit tlupy žoldnéřů, které denně terorizovaly občany, přemýšlelo, ale nic jej nenapadlo, už dávno vědělo, že samo je vyhnat nemůže. Den vystřídala noc, město nařikalo, tiše plakalo, naléhalo a prosilo, až se nakonec měsíci zželelo města a rozhodl se mu pomoci.

Bílé měsíční paprsky ukázaly cestu jistému mladíkovi a vedly ho přímo k městu. Než se noc přehoupala v den, mladík mohl spatřit špičky střech města. Zaradoval se, že si bude moci po té zdlouhavé cestě odpočinout. Dá si pivko v hospodě, zahraje si karty, přespí na slámě a hned za svítání se vypraví zase dál. Vešel do ulic města, ale nikde nikdo. Ulicemi se nesl jen prach a ticho.

Mladík vešel do blízké hospůdky, kde na něj pohlédlo několik párů zvědavých očí.

„Copak, chlapče, ztratil ses?“ zasmál se hlubokým hlasem jeden.

„Neztratil, jen hledám nocleh,“ odvětil mladík s úsměvem.

„Tady jej nenajdeš, chlapče, zmiz!“

„Proč bych nenašel? V každém městečku se najde nějaký ten nocleh,“ usmál se mladík.

„Poslední slovo! Odejdi!“ procedil skrz zuby jeden z nich zlomyslně.

Chlapec otevřel ústa údivem a chystal se něco říct. To už ho ale popadly dvě ruce a vyhodily před hospodu.

„A teď se klid!“ křikl ještě.

Chlapec se trochu našťvaně a zároveň unaveně ještě chvíli koukal na dveře hospody, ale pak popošel trochu dál, kopl do kamene a našťvaně něco zabručel. „Kéž by ti chlapi pochopili, že i mladší a slabší mají právo žít.“

„Mají,“ odpoví mu hlas města.

„Co? Kdo to mluví?“ překvapeně se kolem rozhlédne chlapec. Nikde nikdo.

„Já, já Město.“ Chlapec nestačí lapat po dechu. „Tito žoldnéři moje ulice sužují už pár měsíců, prosím, pomoz mi!“

„Jak? Já je sám nikdy vyhnat nedokážu,“ zavrtí zklamaně chlapec hlavou.

„Já ti pomohu, společně je jistě vyženeme!“ Hlas Města zní opravdu nadšeně. „Dám ti tu nejlehčí a nejpevnější zbroj, vykoupu Tě v odvaze a budu tě bránit vlastními zdmí,“ řeklo.

Brzy chlapec v závanu stříbrné mlhy doslova vtrhne do hospůdky, kde sedí banda žoldnéřů a spokojeně hraje karty, chlapec něco zavrčí a ukáže na dveře. Muži se dají do nepřetržitého smíchu, který chlapec i Město vytočí. Najednou se podlaha hospody zatřásla, až muži vyděšeně vyskočili ze svých židlí a vyběhli ven, chlapec se jen zasmál a vyšel za nimi.

„Tak vy se bojíte obyčejné podlahy?“ Jejich vyděšené výrazy mu daly za pravdu. „A teď myš honí kočku!“ vykřikl a postavil se do bojového postoje.

Koktavé hlasy vyděšených mužů se sjednocovaly v jeden nesrozumitelný šepot. Chlapcův ostrý pohled a hlas nahlal žoldnéřům husí kůži. I přesto chtěli na chlapce zaútočit, dostat jej na kolena, či možná zabít. Nestihli se však chlapce ani dotknout, neboť narazili do stěny, která se před chlapcem vztyčila. Město chlapce chránilo a pomáhalo mu, přesně jak slíbilo. To už muži nevydrželi a dali se na zběsilý úprk.

Lidi, kteří vše sledovali ze svých domovů, vyšli do ulic a vykřikovali nadšením. Chlapec se stal jejich hrdinou a osvoboditelem.

Město konečně našlo svůj klid a krále, kterému mohlo věřit, teď už mohlo spokojeně usnout a přenechat vše mladému králi, protože s chlapcem, kterému dalo Město svou víru, nemůže jen tak padnout do nesprávných rukou.

Jak se Honza naučil bát

Za devatero horami a devatero jezery stál hrad. Nebyl to obyčejný hrad, byl to strašidelný hrad. V tom hradě věznil obrovský pavouk princeznu.

Jednou se o tom dozvěděl truhlářův syn, který neznal strach. Tak se vydal na hrad, protože se chtěl naučit bát a vysvobodit princeznu ze zakletí. Na své cestě zažil věci, kterých by se jiný člověk bál a utekl by zpátky domů, ale Honza měl pro strach uděláno. Co ho však zmohlo, byla únava. Sedl si pod nedaleký strom a usnul jako špalek. Za svítání se probudil a pokračoval k hradu. Přes vodní příkop se dostal do hradu, kde narazil na obrovského pavouka. „Co tady děláš, ubohý červe?“ „Jdu vysvobodit princeznu!“ vykřikl Honza nebojácně. Začal nelítostný boj, který trval tři dny a tři noci, až nakonec chlapec zvítězil. Pavouk se proměnil v černý prach a kletba byla zlomená. Ve věži našel princeznu a okamžitě se do ní zamiloval. Uvědomil si, že se o ni celou dobu bál. Poznal, že se konečně naučil bát.

Král jim vystrojil velkolepou svatbu a žili spolu spokojeně a šťastně až do smrti.

Jan Kořánek, 6. A

Nártoun filipínský

Manželé slavili kulaté výročí, a proto se rozhodli, že se vydají na Filipíny, které chtěli již dlouho navštívit. První výlet podnikli do nitra pralesa. Byli okouzleni krásou různých rostlin a živočichů. Najednou se manželka podívala vzhůru a spatřila dvě velké vypouklé oči, jak na ni zírají. Lekla se a chtěla utéct, ale průvodce se jen zasmál a řekl: „Nebojte se. Nártoun je neškodný.“ „Proč NÁRTOUN?“ zeptali se manželé zvědavě. „To proto, že má extrémně dlouhý nárt. Většinou se ale vydávají na lov až v noci. Máte štěstí, že ho vidíte, to se hned tak každému nepodaří,“ usmál se průvodce.

Martina Bergerová, 7. A

Kamarádky

Uprostřed lesa na velkém stromě žila veverka Kája se svou kamarádkou veverkou Eliškou. Eliška byla milá, kamarádká, ale měla jednu velkou chybu, byla dost namyšlená.

Jednoho rána se Kája probudila a nad ní stála Eliška. „Stalo se něco?“ lekla se Kája. „Kájo, rozhodla jsem se, že budu na stromě žít sama. Sbal si své věci a jdi pryč!“ řekla Eliška. Otočila se a odběhla. Káje ukápala slzička, ale nemohla nic dělat. Odešla ze svého domova, bloudila lesem a nevěděla, co bude dál. „Co budu dělat? Kam si dám své věci? Kde budu spát?“ přemýšlela a byla velmi nešťastná. Jak tak seděla na kraji lesa, uvědomila si, že Eliška nic neumí, všechnu práci měla na starosti Kája. „Počkám, určitě mě bude Eliška hledat. Ale už se nevrátím, jedině když mě odprosí na kolenou. Jinak se nevrátím,“ rozumovala.

Uplynul týden a Eliška se opravdu objevila. „Co chceš?“ zeptala se Kája. „Prosím tě, vrať se na náš strom. Je mi moc a moc smutno,“ prosila Eliška. Káje se Elišky zželelo a všechno jí odpustila. Od té doby žijí na velkém stromě spolu a nikdy se už neodloučily. A Eliška! Ta začala Káje pomáhat a přestala být namyšlená.

Natálie Krejčíková, 6. A

Rypoš lysý

Jednoho krásného rána se vydal africký bojovník Binori obstarat potravu. Po vyčerpávající cestě dorazil na své obvyklé místo lovu. Chvilí se rozhlížel, hledal, ale žádné zvíře neviděl. Až náhle spatřil stopu. „Co je to za stopu? Zním přeci všechna zvířata?“ pomyslel si. Rozhodl se najít zvíře, kterému stopa patřila. Hledal, hledal a náhle uviděl něco, co připomínalo krtka, možná potkana. Pozorně si ho prohlédl, udivil ho obrovský rypák a to, že zvíře bylo bez chlupů. Přemýšlel, jak by ho pojmenoval. „Mám to! Bude to rypoš lysý.“

David Pellar, 7. A

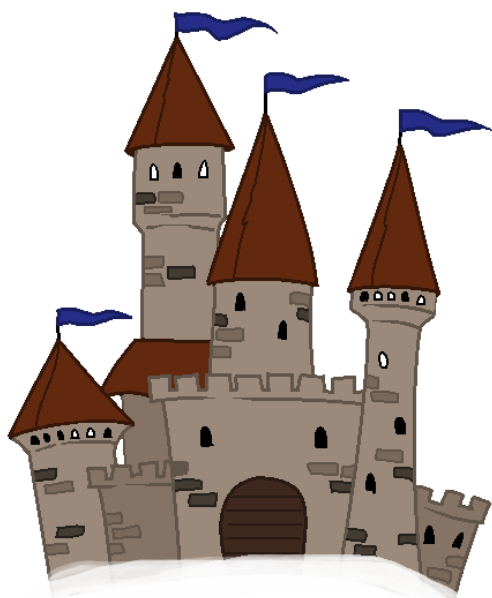
Strašidelný hrad

Dnes bych vám chtěla vyprávět pohádku o Emě a strašidelném hradu. Ema je malá šestiletá holčička s hnědými vlásky a krásnými hnědými očima.

Jednoho dne se rozhodla, že si zajde do lesa na borůvky. Nevšimla si, že zašla hluboko do lesa. Zastavila se, rozhlédla a kolem sebe uviděla vysoké tmavé stromy, které nepropouštěly sluníčko. Ema se nejprve lekla, ale potom si řekla, že to trochu prozkoumá. Najednou se les začal rozestupovat a Ema stála před vysokým kopcem, na kterém stál temný hrad. Protože byla zvědavá, rozhodla se, že si ho prohlédne. Když došla ke dveřím, pokoušela se je otevřít, ale ty se ani nehly. Chvilí lomcovala klikou, ale nic. Byla smutná, sedla si na kámen. Jen co se ho dotkla, dveře se otevřely. Ema vyskočila a vběhla dovnitř. Uvnitř byla velká tma, málem se otočila a utekla, ale vtom se dveře opět zavřely. Ema se lekla, ale statečně šla dál. Když stoupala po schodech, měla pocit, že za ní někdo stojí. „Je tu někdo?“ zvolala. „Cink.“ Nikde nikdo, jen na zem spadl klíč. Ema ho zvedla a pokračovala dál. Nahoře uviděla tři komnaty. Snažila se otevřít první, ale dveře byly zamčené. Ema si uvědomila, že má klíč. Zkusila první komnatu, ale nic. Druhou, také nic. Teprve do třetích dveří klíč pasoval. Když otevřela dveře, něco vyběhlo. Ema se otočila a ...

„Jééééé!“ zakřičela a utíkala pryč. Za ní se hnala velká, chlupatá, černá, škaredá koule. Ema doběhla ke dveřím, vrazila do nich, dveře se otevřely a ona se ocitla před hradem.

Okamžitě utíkala domů, kde všechno vyprávěla svojí mamince, ale ta jí moc nevěřila a Ema přemýšlela, jestli se jí to opravdu jen nezdálo. Do hradu se již nikdy nevrátila.

Nikola Houžvičková, 6. A

Zakleté princezny

Pohádky o strašidlech určitě všichni znáte, ale tuhle určitě uslyšíte poprvé.

Byl jednou jeden krásný zámek a v tom zámku žily tři princezny, které měly zvláštní dar. Rozuměly řeči zvířat. Celý zámek byl plný různých zvířátek. Žili zde pejsci, kočky, morčátka, králíci, koně, ... Dá se říci snad úplně každé zvířátko, na které si vzpomenete.

Nedaleko žil zlý černokněžník, který neměl zvířátka rád. Proměnil se v černého psa a utíkal do hradu, kde ho všichni s láskou přijali. Po pár dnech se opět proměnil a princezny zaklel. „Vysvobodit vás může jen chlapec, který projde všemi komnatami a získá od každého zvířátka kousek erbu, který jsem rozházel po celém zámku. Ha, ha, ha.“

Zámek pustnul, až se po několika letech ve vesnici objevily čtyři děti, které byly moc zvědavé, jak to s tím záhadným zámekem je. Rozhodly se, že se to pokusí vyřešit. Vydaly se na cestu k zakletému zámku. Dveře se před nimi samy otevřely, vrzaly, skřípaly, ale děti šly dál. V první komnatě začalo něco podivně pískat. Děti se polekaly, ale zjistily, že to jsou jen myšky, které jsou hodné. „Myšičky, nemáte kousek erbu?“ zeptaly se děti. Myšičky se zamyslely, potom odběhly a donesly dětem kousek erbu. „Mockrát děkujeme.“ Takovým způsobem prošly další komnaty zámku, ve všech místnostech našly nějaká zvířátka, která jim ráda pomohla. V poslední komnatě poskládaly erb.

„Bum! Prásk!“ ozvalo se a najednou se před nimi objevily tři krásné princezny.

„Děkujeme za vysvobození, můžete si přát, co budete chtít. Všechna přání jsou předem splněna,“ řekly princezny. Děti si přály, aby byli všichni šťastní a spokojení. Celé město jávalo, že se konečně objevil někdo odvážný, kdo zachránil princezny.

Barbora Dostálová, 6. A

Tajemství pohádkové říše

Znám jedno místo. Jeho podnebí je teplé, břehy omývá moře, sem tam roste nějaká palma a pod nohama vás na procházce hřeje krásný bílý písek. V potocích a jezírkách teče průzračná voda, která z bílých skal přepadá v bublavých vodopádech. Nedoletíte tam letadlem, nedoplužete tam lodí. Navštívit jej můžete pouze ve spánku na hřbetě bílého jednorožce. Vládne tam moudrá víla, které pomáhá společenství skřítků, trollů, zvířátek a elfů.

Všichni si pomáhají, jsou hodní a nikdo z nich nikdy nedovolí, aby se podvádělo, zlobilo, lhalo nebo někomu ubližovalo. Občas se nějaký padouch pokusí změnit pravidla a provede nějakou nepravost, ale vždy je rychle odhalen a patřičně potrestán. Pro nemoci a bolest tam není místo. Pokaždé, když jsem tam na návštěvě, je mi neskutečně dobře.

Pohádková říše je proměnlivá. Tvoří ji fantazie každého z nás a ožívají zde tajná přání. V této říši si můžete odpočinout a užít si nádherné prostředí. Každý by se měl snažit pracovat na podobě své pohádkové říše, aby byla co nejkrásnější a bezpečná.

Anežka Machková, 6. A

Mariánský sloup

V městečku Svojanov žila dívka jménem Mariana. Byla velmi hodná a obětavá. Lidé v městečku ji měli moc rádi. Nikdy nikomu neodmítla pomoc, vždy našla vlídné slovo, dobrou radu.

Jednoho dne vypukl v městečku a jeho okolí mor, spousta lidí zemřela, hodně lidí bylo nemocných. Mariana pomáhala všude, kde jí bylo zapotřebí. Bohužel mor zasáhl i ji, dlouho s nemocí bojovala, ale nakonec zákeřné chorobě podlehla. Lidé velice truchlili, a když mor ustal, nechali na počest Mariany postavit sloup uprostřed náměstí.

Ten sloup tam stojí dodnes a říká se mu Mariánský sloup.

Viktorie Čukanová, 8. C

Usain Bolt

Je jamajský závodník a světový rekordman v atletice na drahách 100 m a 200 m. Se třemi dalšími Jamajčany drží také světový rekord ve štafetě na 4x100 m, zároveň je trojnásobný vítěz na olympijských hrách a mistr světa.

Bolt se narodil 21. srpna 1986. Měří 195 cm a váží 94 kg. Bolta byste si díky jeho svalnaté a vysoké postavě, mrštnému tělu a rychlým nohám spletli s nějakým boxerem. Pod jeho vysokým čelem jsou oči černé jako uhel. Ve středu obličeje nás upoutá veliký nos, který podle jeho slov zdědil po svém otci. V jeho obličeji nejvíc září pusa s jeho krásně bílými zuby. Rysy jeho obličeje doplňuje černý krátký sestřih vlasů.

Není důležité, že je rychlý, ale že to, co dělá, dělá srdcem a baví ho to. Bolt je usměvavý, na každých závodech zvládne rozjásat celé tribuny. Je společenský, nikdy neodmítá rozhovory a rád se vyfotí s fanoušky. Ke svým soupeřům je vstřícný a milý. Za celou jeho kariéru jsem neslyšel nic záporného. Zůstal stejný jako v mládí. Peníze, které vydělá, dává svým rodičům, aby byli šťastní. Odplácí jim jejich podporu a péči. Svůj talent zlepšuje tak, že pilně a vytrvale trénuje. To, že je nejlepší, je díky jeho trpělivosti, cílevědomosti a pevné vůli.

Od mládí měl rád kriket a basketbal. Později ho k atletice přivedl tělocvikář, ta ho začala bavit, tak v ní zůstal a stal se v ní mistrem světa. Přestože většinu svého času trénuje, i tak se se svými přáteli vydá za zábavou, rád si zazpívá a zatančí.

Usain Bolt je můj atletický idol, takže když závodí, tak mu fandím a jsem rád, když vyhraje.

Jakub Kušnír, 8. A

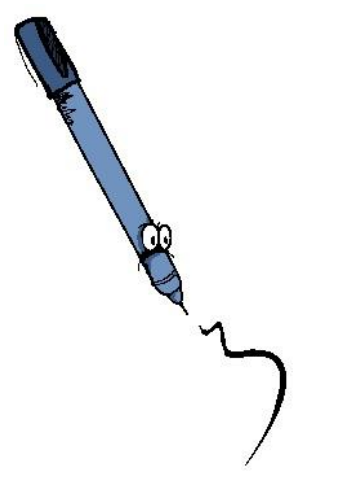
Psací pero

Jsem psací pero. Každý den se probudím ve stejném domečku, vždy upevněn gumičkou k podlaze nebo stropu, abych se nekutálel. Avšak uspořádání všech, kteří v domečku bydlí, se často mění. Zrovna dnes jsem se probudil a vedle mě ležela paní Fixa, která ještě spala, na druhé straně odpočívala paní Tužka, naproti mně cvakaly Nůžky a paní Pastelka občas zamrkala.

Většinou se probudím jako první a to je domeček ještě zavřený a kolem panuje tma. To se však brzy změní, když domeček otevře jakési záhadné stvoření. Záhadné mu říkám proto, že se mi nikdy nepředstavilo, a tak nevím, co je zač. Pokusím se vám je popsat. Část, která mě většinou vytáhne z domečku, vypadá jako narovnané kružítko, které se ohýbá podle potřeby. Na konci kružítko je pět jakýchsi pastelek, které se dají ohnout a zase narovnat. Tento nástroj, kterému říká ruka, má dvakrát a je připojen do velké gumy z její levé i pravé strany. Velkou gumu stvoření označuje jako tělo. Nahoře z ní vyrůstá stopka a na ní je nastrčeno kulaté ořezávátko, kterému říká hlava. Na tomto ořezávátku je spousta zařízení, které má mnoho funkcí. Vůbec nechápu, k čemu slouží.

Vlastně nevím, co si o tom stvoření mám myslet. Většinou na mě bývá hodné. Bere mě na procházky po papíře, se kterým si při tom pěkně popovídám. Ale někdy! Hází si se mnou, okusuje mě a jednou mě málem nechalo ležet pod topením. Vůbec se se mnou nebaví, možná neví, jak by to mělo udělat. Ale ještě není nic ztraceno.

Kateřina Perthenová, 7. A

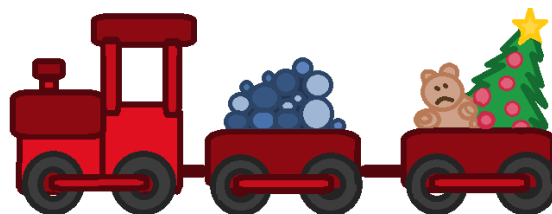

Polární expres

Příběh vypráví o malém klukovi Samovi. Ten jako každý rok v období Vánoc čekal na Ježíška, ale letošní Vánoce se stalo opravdu něco nečekaného.

Byl krásný zimní den a malý Sam s nedočkavostí čekal na Štědrý večer a moc si přál vidět Ježíška. Od rodičů slýchal, že dárky nosí Ježíšek jen hodným dětem a Sam si nebyl jistý, zda přes rok přeci jen trochu nezlobil. Seděl ve svém pokoji a čekal na zvuk zvonečku, který znamená jediné, přišel Ježíšek. „Konečně! Je tady!“ vykřikl a běžel do obývacího pokoje, kde svítil nádherný stromeček a pod ním ležela spousta dárků. „Byl jsem hodný,“ pomyslel si a usmál se. Začal pomalu rozbalovat dárečky, bylo tam vše, co si přál. Ale přeci! Jedno přání ještě zbývalo.

V noci ho probudil divný zvuk. Najednou se začaly klepat zdi jako při zemětřesení, Sam se podíval z okna a uviděl velkou a jasnou záři. Rychle se oblékl a běžel před dům. Nevěřil svým očím, před domem stála obrovská lokomotiva, která měla na boku POLÁRNÍ EXPRES. Sam stál s pusou dokořán a nevěděl, co má dělat. Najednou se rozestoupila mlha a z vlaku vyšel průvodčí. „Jestli chceš, můžeš si nastoupit,“ řekl. „Ale já nemám jízdenku.“ Průvodčí se pousmál a povídá: „Jízdenka není potřeba, nastoupit může ten, kdo má nějaké velké přání.“ Sam už na nic nečekal a vběhl do vlaku. Ten byl plný veselých dětí. Vlak se rozjel, a i když chyběly koleje, jel dál a dál po nebeské dráze.

Najednou se v kupé otevřely dveře a vstoupila paní s krásnými dlouhými vlasy. Vypadala jako ANDĚL. Nejprve pohladila po vlasech Lucinku, která začala skákat radostí. Přála si totiž, aby se uzdravila a mohla jít sáňkovat. Tomáš dostal obrovskou helikoptéru, na kterou neměli rodiče dost peněz. A tak to šlo dál a dál. Dětem svítila očička štěstím a radostí.

Samovi se přání splnilo, teď už ví, že Ježíšek existuje. Nepotřebuje ho vidět, stačí si jen hodně přát.

Vánoční příběh

Přišla zima. Na zasněžených loukách se procházely srnky a větve holých stromů se pohupovaly ve větru. Hluboko pod zemí ve svých norách spali lišky, jezevci, králíci a pod stromem se uvelebil ježek. Kousek odtud ležela vesnice. Byla to taková malá vesnička. Lidé tu bydleli v chudých chatrčích a byli rádi za každý kousek chleba. Zima pro ně znamenala ještě větší bídu a hlad, ale i přesto se dokázali radovat. Děti se koulovaly, stavěly sněhuláky. Večery trávili všichni společně povídáním různých příběhů a pohádek.

V jedné takové chaloupce bydlela Eliška s maminkou, tatínkem a sourozenci. „Maminko,“ zeptala se jednoho dne Eliška, „proč chodí Ježíšek jen do města a k nám ne?“ Maminka jen smutně pokrčila rameny. „Kdy se vrátí tatínek?“ „To nevím, ale doufám, že brzy a snad donese dobré zprávy.“ „Maminko, jak to vypadá ve městě?“ vyzvíдалa Eliška. „Ve městě jsou domy, ne chaloupky, lidé posílají své děti do školy, aby uměly číst a psát, nepěstují obilí, ale kupují si u pekaře chléb. Chodí do práce, vydělávají peníze, jsou zkrátka bohatší.“ Eliška si pomyslela, že by bylo krásné v takovém městě žít.

Do Štědrého dne zbývaly už jen dva dny. Eliška právě stavěla sněhuláka, když uviděla v dálce známou tvář. „Tatínku!“ vykřikla a rozběhla se k němu. S radostí se mu vrhla kolem krku. „Poběžíme rychle domů. Musím vám něco říct!“ vyhrkl tatínek. Eliška ho chytila za ruku a rychle běželi domů. Všichni ho s velkou radostí přivítali. „Přináším vám novinu,“ oznámil šťastně tatínek. „Sehnal jsem ve městě práci i s bytem. Rodino, po Vánocích se stěhujeme do města!“ „Tatínku!“ zvolala maminka a objala ho.

I když Štědrý den ještě trávili v chudé chaloupce, připadalo jim, že je to ten nejšťastnější den, který kdy zažili. Těšili se, až budou bydlet ve městě. Nejvíce se ale těšila Eliška. Nemohla se dočkat, až vkročí do jejich nového bytu, až usedne do školní lavice, jak budou mít dostatek jídla, nebude jim zima, vyspí se v teplých postelích. A možná k nim za rok přijde i Ježíšek.

Markéta Vespalcová, 7. A

Dračí svět

Ahoj. Jmenuji se Tomiko a jsem z Japonska. Dnes vám budu vyprávět o tom, jaký jsem měl v noci podivný sen. Zdálo se mi, že jsem byl ve světě draků.

Jednou v noci mě probudil velký hluk, vstal jsem a šel se podívat, co se děje. Celá ulice byla osvětlená, všude blikala barevná světla, prostředkem ulice procházelo mnoho lidí převlečených za draky. Po delším pozorování jsem si všiml, že to nejsou lidé, ale opravdoví draci. Na chvíli jsem strnul strachy, ale i přesto jsem se nemohl nabažit pohledem na ně. Byli nádherní, barevní. Pár jich létalo po nebi a zanechávali za sebou stopy v barvách duhy. Byla to nádhera.

Po chvíli letěl okolo mého okna jeden drak, všiml si mě, zakroužil a přistál na mém okně. Chvíli jsme se pozorovali, ale pak jsem si dodal odvahy. „Co tady děláte?“ Drak mi odpověděl: „Jmenuji se Hikari a celý rok musíme žít vysoko v horách v jeskyních, protože se nás lidé bojí. Jenom jeden den v roce, kdy lidé pořádají karneval, se můžeme vydat mezi ně. Oni si myslí, že jsme také lidé, že máme masky.“ Pokýval jsem hlavou a nepřestal si ho prohlížet. Byl jsem jím okouzlen. „Nemohli bychom se proletět?“ zeptal jsem se. „Vylez si na moje záda, chyt' se mě za krkem a pevně se drž. Poletíme hodně vysoko,“ usmál se drak. Letěli jsme až nad oblaka, kde jsem viděl Měsíc tak zblízka a jasně, viděl jsem i Zemi, jak celá svítí drobnými světýlkami. Byl to ten nejkrásnější zážitek.

Když jsme se vrátili, karneval pomalu končil. Hikari mě vysadil a slíbil, že za rok opět přiletí. V tu chvíli jsem se probudil. Uslyšel jsem známý hluk. Podíval jsem se z okna, a co nevidím. Karneval! Všude byli lidé převlečení za draky. Sen se stal skoro skutečností.

Matyáš Morávek, 7. A

Čas

Probíhá mezinárodní zápas ve fotbale juniorů mezi Holandskem a Belgií. Holandsko prohrává 1:0. Do konce zápasu zbývá pár vteřin a chlapec jménem Rudolf Vega sám s míčem nabíhá do vápna a chce skórovat. Spoluhráč na něj volá: „Rudolfe, přihráj, jsem volný!“ Ale Rudolf nereaguje, chce dát gól, ale střílí vedle. Holandsko prohrálo a nepostupuje do semifinále.

Rudolfovi je 16 let a žije sám s matkou, která pracuje na projektu cestování v čase. Moc si přeje, aby mohl vrátit čas do okamžiku, kdy prohrál zápas, a tak se vloupá do laboratoře, kde matka pracuje. Omylem však zadá do počítače jiný rok a ocitá se ve 13. století, kdy probíhá dětská křížová výprava za osvobození města Jeruzaléma.

Rudolf nevěří svým očím, ale brzy pochopí a seznamuje se tam s Janou, Marií, otcem Kryštofem a následníkem trůnu Carlosem. Cestou na něj čekala mnohá dobrodružství, pomáhal nakrmit 8 000 hladových dětí, staral se o nemocné, kteří onemocněli morem. Když dorazili do Janova, odhalil zradu otce Kryštofa, který chtěl prodat děti otrokářům. Běžel do tábora a volal: „Nechodte na loď, otec Kryštof vás podvedl a do Jeruzaléma se nedostanete!“ Děti mu nejdříve nevěřily, ale nakonec je přesvědčil. Sbalily si své věci a vydaly se na cestu. V lese našly podivuhodnou schránku, na které bylo Rudolfovo jméno. Ve schránce byl vzkaz od Rudolfovy matky: „Musíš být přesně v poledne, čtyři dny po svátku sv. Judy, na náměstí v Janově. Jedině tak tě můžu dostat zpátky do našeho světa.“

Najednou zazvonil budík a Rudolf si uvědomil, že to byl jen jeho sen. Dnes ho čekal důležitý zápas proti Belgii. Jeho mužstvo vyhrálo, když v poslední minutě nahrál spoluhráči a ten dal vítězný gól.

Sofie Eliášová, 7. A

Ošklivý obr

Byl jednou jeden obr, který žil v hlubokých lesích. Všichni se mu vysmívali, jaký je ošklivý. Na krku se mu tyčila kulatá hlava, na které rostly houby, zejména jedovaté. Oči sotva kousek od sebe, maličkaté a celé zelené. Nos vypadal jako brambora a trčel těsně pod očima. Pusa se zdála být jako prkno. Na hlavě neměl jediný vlásek. Byl plešatý. Krk mu vyrůstal do výšky skoro jednoho metru. Na krk navazovalo oválné tělo, které bylo přes dva metry dlouhé. Obr byl strašně tlustý. Ruce mu vyrůstaly přímo z ramen a na jejich koncích mu trčely čtyři prsty. Na konečkách prstů měl strašně dlouhé nehty, skoro až drápy. Na tělo mu navazovaly nohy. Nohy se zdály být křehké, protože byly krátké a hubené, ale ve skutečnosti dokázaly běhat tak rychle, že obra přenesly přes jakoukoliv překážku. Na nohou měl šest prstů, ze kterých vyčuhovaly kapradiny. Mezi prsty byly zaražené kamínky.

Jeho oblečení bylo zmačkané, potrhané, špinavé a hlavně smradlavé. Většinou nosil triko s plátěnými kalhotami. Chodil bos, jeho chodidla se tomu přizpůsobila, protože byla zesponu porostlá mechem.

Ačkoliv obr vypadal tak ošklivě a odpudivě, ve skutečnosti to byl obrovský dobrák. Staral se o opuštěná zvířecí mláďata a nikdy by nikomu neublížil. Byl dobrosrdečný, laskavý, ale strašně osamělý. Lidi neměl rád z jednoho prostého důvodu. Narodil se ve vesnici, kde se mu všichni posmívali. Proto odešel do hlubokých lesů a jeho jediní přátelé jsou zvířata. Vždy ale toužil po opravdovém příteli. Se vším si také poradil a vše uměl opravit. Rád poslouchal zpěv ptáků, kteří ho při jeho práci i odpočinku doprovázeli. Často chodil dávat jídlo divoké zvěři do krmelce. Kamarádil se i se šneky, kterým nosil blíže listí, aby neměli hlad.

Je to hodný obr, a proto doufám, že si časem najde opravdového kamaráda.

Michaela Pokorná, 7. A

Dárek

Sedím ve svém oblíbeném křesle, popíjím čaj a čtu napínavou knížku. Najednou mi upadá slza, tato část příběhu je velice smutná.

„Co to?“ Slyším bouchání na dveře. Jsem sama doma a trochu se bojím. A zase. Sbíráám odvahu a jdu se podívat ke dveřím, kdo to je. „Auuuu!“ zakřičela jsem. Zakopla jsem o boty, které jsem líná si uklidit, když přijdu ze školy. Rychle vstávám a nervózně otevírám dveře. Nikde nikdo, rozhlížím se ze strany na stranu. Zrak mi padne na rohožku. Je tam jakási krabice, na ní leží kytička jarního kvítí. „Je to pro mě?“ přemýšlím.

Beru krabičku do ruky a otáčím ji, jestli tam není napsané nějaké jméno, ale nic. Kytičku dávám do vody a nedočkavě otevírám balíček. „No né!“ Z krabičky na mě kouká krásné perníkové srdce. Do očí mi vstupují slzy, asi se rozbřečím, vyndávám srdce a vidím přáníčko. Je krásné, dech beroucí. „Bože můj!“ zaječím. Posílá mi ho ten nejúžasnější kluk, kterého znám.

Srdce jsem si vystavila na policičku a vrátila ke knížce, ale už jsem se nedokázala soustředit, musela jsem myslet jen na něj...

Barbora Vanišová, 8. A

Konipas bílý

Jako každý den se pasák vydal se svým stádem krav a koní na pastvinu. Sedl si a najednou se před ním objevil ptáček. Byl velký jako vrabec, ale ocásek měl velmi dlouhý a kýval s ním, jakoby souhlasil se vším, co si pasák o něm pomyslel. Byl černobílý, ale bílá barva převažovala. Držel se od pasáka dál, ale přitom stále kráčel kolem stáda, jako by je pásal sám. Pasáček nikdy takového ptáčka neviděl, a tak ho pojmenoval konipas bílý. Konipas, protože pomáhal pást koně, a bílý, protože měl krásnou bílou hrud’.

Aneta Železná, 7. A

Tom

Blížily se Vánoce a Tom, který byl pořádně nafoukaný, hrál na svém drahém počítači hru, aby si zkrátil čas, než přijde Štědrý večer. Tom pocházel z velmi bohaté rodiny a na Vánocích měl rád jen to, že dostane další a další dárky. Většinou ani s těmi nejdražšími a nejlepšími dárky nebyl nikdy spokojený. Sám nikdy nikomu dárky nekupoval, peníze si nechával jen sám pro sebe. Letos tomu nebylo jinak.

Když se ráno probudil, byla mu zima. Uvědomil si, že není doma. Rozhlížel se kolem dokola a hledal své rodiče. Najednou je uviděl, seděli v prochládlé místnosti jen při svíčkách. Na sobě měli nemoderní oblečení a vůbec, byli divní. Tom se na ně rozkřikl. „Co to tady vymýšlíte? Vraťte mi můj počítač, chci si zahrát!“ Také se umanutě dožadoval svých vánočních dárků koupených na internetu. Rodiče vytřeštěně na Toma zírali, nechápavě vrtěli hlavami. Ani jeden z nich nerozuměl tomu, co po nich Tom chce. Nevěděli, co je počítač, internet a všechna ta cizí slova, co na ně chrlil. Naopak ho rychle a nekompromisně poslali k ostatním dětem, které seděly ve vedlejší místnosti a něco vyráběly. Tom takové jednání neznal, myslel, že je to jen legrace. Ale když zjistil, že to rodiče myslí vážně, šel. Děti vyráběly dřevěné hračky, vánoční ozdoby atd. „Proč nenakupujete dárky přes internet?“ zeptal se jich povýšeně. Děti nechápavě hleděly a smály se, co je to za nesmysly. „Internet? Co je to? To je hračka nebo zvířátko?“ Tom znejistěl.

Pochopil, že se ocitl v jiné době. V době, ve které nikdo nezná vymoženosti moderní doby. Všichni vypadali, že jsou spokojení a šťastní i bez těchto věcí. Tom nechápal, ale přidal se k ostatním dětem a společně vyráběli vánoční dárky pro rodiče. Prožil se svou nynější rodinou celý den. Uvědomil si, že Vánoce nejsou o dárcích, ale o tom, že jsou lidé spolu, vzájemně si pomáhají a mají se rádi.

Najednou se ocitl ve svém pokoji. Přemýšlel, jestli to byl jen sen nebo skutečnost. Byl si ale jistý, že objevil pravý smysl Vánoc. Dárky, které letos dostal, ho potěšily dvojnásobně a více si jich vážil.

Dobrodružná cesta

Jednoho krásného slunného dne jsme se rozhodli, že si uděláme výlet na Sněžku. Cestou jsme míjeli lesy, louky, malebné vesničky. Najednou sestra zakřičela: „Podívejte, támhle to je!“

Taťka zastavil u malé úzké cestičky a tím začínalo všechno dobrodružství. V půli cesty jsme se zastavili, abychom si dali něco na zub a nabrali nějaké síly. Dlouho jsme se nezdržovali, neboť byla čím dál větší zima, rozfoukalo se a začaly na nás padat kapičky deště. Poslední dvě zatáčky nás dělily od nejvyššího bodu. „Přes tu hustou mlhu není nic vidět,“ stěžovala si mamka. „Pojďte se na chvíli schovat!“ zvolal taťka a my zalezli do malé vyhřáté boudy. Každý z nás si něco objednal. Rodiče si objednali kávu a nám horkou čokoládu. Trochu jsme se zahřáli a vyrazili dál. Hustá mlha se pomalu rozfoukala. Běželi jsme k zábradlí a podívali se dolů, abychom se pokochali výhledem. „Co dál?“ zeptala se mamka. „Mohli bychom sjet lanovkou do Pece pod Sněžkou,“ navrhl taťka. Začali jsme jásat, protože jezdit lanovkou je super. Došli jsme k pokladně a koupili

lístky, zjistili jsme, že kabinku máme jen pro sebe. Nastoupili jsme, lanovka se rozjela a my jsme se zatajeným dechem pozorovali okolí. Byli jsme skoro v polovině a z ničeho nic to s lanovkou trhlo a úplně se zastavila. „Co se děje!“ vyhrkla jsem. „To nic, za chvíli se rozjedeme,“ prohlásil taťka. Uběhla hodina a nic se nedělo, začali jsme mít strach. Z dálky se k nám hnaly černé mraky, blýskalo se. Tatínek se rozhodl zavolat hasiče. Bouřka se kvapem blížila. Z dálky jsme zaslechli houkání hasičského auta. Strach z nás pomalu opadal. Pozorovali jsme, jak se hasiči pokouší roztáhnout žebřík, který měl být naší záchranou, ale silný vítr jim znemožňoval vytáhnout žebřík do takové výšky. Ostatní se pokoušeli zprovoznit lanovku. Za chvíli to trhlo a lanovka se rozjela zpět. Kývala se ze strany na stranu, připadali jsme si jako na houpačce. „Je mi z toho houpání špatně a bojím se,“ zašeptala sestra. Nebyla sama.

Nakonec jsme dojeli nahoru celí rozklepaní. Všichni, kteří celou záchranou akcí sledovali, začali tleskat. Hasiči nám podali deky, teplý čaj a odvezli nás k našemu autu. Nastoupili jsme, chvíli jen tiše seděli. Nikdo nevěděl, co má říct, tak jsme prostě jen odjeli.

Anna Marie Kadečková, 8. A

Jak se to mohlo stát?

Celkem často si kladu otázku, jak je možné, že se v poslední době zvyšuje počet drogově závislých mladistvých, a dokonce i dětí. I já se s takovými lidmi setkávám prakticky denně. Při hlubším zamyšlení je těch odpovědí mnohem víc.

Ve většině případů se jedná o děti z rodin, které mají různé problémy. Rodiče jsou rozvedení, nemají dostatek času na své děti, nekontrolují jejich volný čas, zájmy a koníčky. Většinou se tyto děti snaží upoutat pozornost všemi možnými způsoby.

Dalším z důvodů je snaha vyniknout, upoutat, zapadnout do party, ve které si získávají postavení i obdiv, kterého se jim od rodičů nedostává. Na pováženou je i snadná dostupnost nejen lehkých, ale i tvrdých drog. Je to oblast, ve které se točí neskutečné peníze, a proto se dealeři neštítí nabízet drogy před školami různého typu.

Ne vždy dokáže rodina něčemu takovému zabránit. Doba si vybírá svou daň, rodiče jsou nuceni trávit více času v práci. Děti zůstávají dlouho samy doma, což svádí k takovýmto nepravostem. Ale vlivů, důvodů i možností bychom našli jistě ještě mnohem víc.

Veronika Tomíková, 8. C

Gekončík noční

Dva starší vědci se vypravili na expedici za poznáním nových druhů zvířat. Nastal večer a oni museli přenocovat ve stanu, neboť hotel byl vzdálený 100 kilometrů. V noci jim vběhl do stanu živočich podobný ještěrce. Starší z vědců, který byl trochu nahluchlý zvolal: „Co to je?“ Druhý na to: „Kde končí?“ Starší vědec pochopil tuto otázku jako odpověď gekončík a zapsal si tento název do svých poznámek a v nich gekončíka podrobně popsal. Protože jim vběhlo do stanu v noci, nazvali ho gekončík noční.

Veronika Berešová, 7. A

Nosí černé kočky smůlu???

Bydlím na vesnici. Jednou jsem se vracela pozdě domů z hřiště a napadlo mě vzít to zkratkou. Byla to temná polní cesta. Najednou se přede mnou objevila černá kočka. Chvíli jen tak seděla a upírala na mě své zářivě zelené oči. Udělala jsem jeden malý krůček blíž k ní, ona se lekla a utekla. Cestou domů jsem nemyslela na nic jiného než na tu černou kočku. Později mě napadlo, že mi přeběhla přes cestu a to prý přináší smůlu. Ale na takové pověry moc nevěřím, protože jsem narozená v pátek třináctého.

Doma jsem běžela hned do svého pokojíčku, zavřela jsem za sebou dveře a vtom se ozvala hrozná rána. Otočila jsem se a viděla, jak se ze dveří sype sklo. „Ta černá kočka,“ napadlo mě ihned. „To nedává smysl,“ zakroutila jsem hlavou a šla se do koupelny umýt. Cestou jsem na schodech uklouzla. „Že by za to mohla černá kočka?“

Druhý den ve škole paní učitelka rozdávala písemky z testu. Očekávala jsem jedničku, protože jsem se učila. Učitelka však položila písemku na lavici se slovy: „Tys tomu ale dala.“ Zarazilo mě to. Na písemce byla napsaná čtyřka. Moje myšlenky se opět upnuly ke kočce. Musím ji znovu najít.

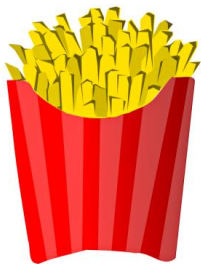
Navečer jsem opět šla po cestičce domů a tam seděla ona černá kočka a upírala na mě svá zelená očka. Popošla jsem kousek blíž, neutekla. Vzala jsem ji do náruče a utíkala domů. Tam jsem se dozvěděla, že sklo se vysypalo, protože můj mladší bratr si hrál s míčem a sklo se nakřápl, a když jsem malinko bouchla dveřmi, vysypalo se. Na schodech jsem uklouzla proto, že byly mokré, neboť je mamka těsně před tím vytírala. Druhý den se mi ve škole paní učitelka omlouvala, že se při písemce zmýlila, a já dostala jedničku.

Zjistili jsme, že kočka nikomu nepatří a k mé velké radosti mi mamka dovolila si ji ponechat. „Promiň mi to, kočičko,“ omlouvala jsem se jí, „všechno jsou to jen hloupé pověry.“ Kočka se na mě podívala, stulila se mi do klína a spokojeně předla.

Sajga tatarská

Je 1. května roku 1999 a expedice Thomase Dokinse se vydává prozkoumat oblast Mongolska a Kazachstánu. Tříčlenná posádka se blížila ke svému cíli. Jeden z účastníků Vin Fred naráží na jakési podivné zvíře. Nejdříve si celé zvíře prohlédne a následně vysílačkou přivolá další členy výpravy. Všem bylo jasné, že se jedná o podobný druh antilopy, ale antilopa to úplně nebyla. Vědci se zamýšleli a zkoušeli určit, co by to mohlo být. V tu dobu Matta Diesela napadlo, že když se nachází v oblasti lesů tajga, tak by její jméno mohlo být sajga. Nakonec se všichni shodli a přemýšleli, jaké by mohlo být jméno druhové. Vedoucí expedice Thomas Dokins se rozhodl, že velice pečlivě prozkoumají tělo tohoto zvířete. Pod hlavou našli velikánskou bílou skvrnu. Vypadal jako tatarská omáčka. Vin Fred a Matt Diesel byli velcí milovníci fastfoodů a hranolek s tatkou, a proto navrhli, že to bude sajga tatarská. Vedoucímu se tento návrh zalíbil, a tak to i zůstalo.

Filip Novák, 7. A

Fosa

Dva kolegové se vydali na Madagaskar zkoumat ptactvo. Když se utábořili, vydali se na průzkum. Najednou uslyšeli takové podivné zvuky. Rozhlédli se a uviděli kočkovitou šelmu, jak vyjídá vejce z hnízda. „Co to je za zvíře?“ „Nevím, ještě jsem ho neviděl.“ V tu chvíli přilétla jednomu z nich vosička na ucho a on zakřičel: „Fosssááá!“ Šlapal si na jazyk, a proto místo vosičky zakřičel fosa. Druhý odpověděl: „To je dobrý nápad, bude se jmenovat FOSA.“

Dominik Podhajský, 7. A

Kapka fantazie

Říká se, že naše pivo patří mezi nejlepší piva na světě. Proč? Kdo vlastně vymyslel tento recept, podle kterého se dodnes pivo vaří? Pivo se začalo vařit již v 11. století, ale nebylo tak dobré jako dnes. Lidé si ho kupovali jen, když neměli dost peněz na něco jiného. To se však mělo změnit ve 13. století. Zdejší panovník pozval pivaře z celého světa, aby uvařili zdravější a lahodnější mok. Pivaři vařili a vařili, ale jejich skromná fantazie nestačila. Do piva zkusili přidat různé bylinky, ale to lidé neocenili. A tak vaření piva skončilo na mrtvém bodě. Ale to se mělo brzy změnit.

Neznámé rodině pivařů se narodil syn s bujnou fantazií. Jmenoval se Jan Urk. Již od malička pomáhal svému otci s vařením tohoto nápoje. „Tatínku, kdy budu moct ochutnat svoje první pivo? Mami, proč bydlíme v Plzni?“ vyptával se. Už v šesti letech uměl recept nazpaměť. Když dospíval, věděl, že obchodu s pivem se nevede zrovna nejlépe, ale otec mu zakázal změnit recept, ať obchod jde či ne. Rodině se dařilo čím dál hůř, měli málo peněz. Každý den se díval otec na svoji ženu ve stejných vybledlých šatech. Na svého nadaného syna tak toužícího po vzdělání. Starosti ho zlomily a on zemřel.

Jan slíbil matce, že pivovar postaví na nohy a postará se o ni. Celé dny přemýšlel, zkoušel nové recepty, ale stále to nebylo ono. Zkusil použít více chmelu, méně kvasinek, zahustit pivo mlékem, povařit ho kratší dobu, ale žádný efektivní výsledek. „Co bych měl ještě udělat? O čem jsem přemýšlel, když jsem byl malý?“ Nakonec dostal nápad. Poprosil matku o skořici. Vzal chmel a začal ho máčet ve skořicovém roztoku, aby pivo nebylo tak hořké. Trošičku pozměnil postup práce a pivo bylo na světě.

Podařilo se mu vytvořit nové, lepší pivo, které lidem okamžitě zachutnalo. Jeho syn mu pak pomohl proslavit a rozšířit pivo po celé zemi a založit novou firmu rodiny Urků – Pilsner Urquel.

Tereza Hvězdová, 8. A

Halloween

Je večer 31. října. Dívám se z okna, u protějšího domu vidím rozsvícenou vydlabanou dýni. Přemýšlím, proč lidé dýně vydlabávají a rozsvěcují. Zapínám počítač a hledám proč, kdy, jak,

Jsme ve starém Irsku mnoho let dozadu. V malém městečku žil lstivý kovář. Večer před svátkem všech svatých se u kovářova domu objevil ďábel a chtěl si ho vzít s sebou do pekel. Kovář ho však svou chytrostí přelstil. Nabídl ďáblovi poslední přípitek na zdraví. Nápoj byl ale kouzelný a proměnil satana v minci. „Tak a je to,“ prohlásil kovář a vložil si minci do váčku, kde měl i stříbrný kříž. Na sedm let měl kovář od ďábla klid. Po sedmi letech přišel za kovářem ďábel znovu, neboť kovářův váček se roztrhl, křížek i mince vypadly. Ale i nyní měl kovář připravenou lest. „Nemohl bys mi prosím na cestu utrhnout ze stromu jablko?“ poprosil. Ďábel prosbě vyhověl, vylezl na strom, v tu chvíli kovář přiskočil ke stromu a vyřezal do kůry stromu kříž. Ďábel byl opět lapen. Prosil, hrozil, sliboval. „Dobře,“ pravil kovář, „tvoji svobodu za moji duši.“ Ďábel souhlasil.

Když přišel čas a kovář zemřel, jeho duše neměla kam odejít. Do pekel nechtěl a do nebe nemohl. Od té doby bloudí jeho duše po světě a hledá místo, kde by mohla spočinout. Vydlabané rozsvícené dýně kováři ukazují, že v daném domě není pro zbloudilou duši místo.

Michaela Fejglová, 8. A

Vlčí kámen

Kdysi dávno, roku 1830 nedaleko Žďárských vrchů, zastřelili posledního vlka, jenž žil na tomto území. Místo, kde byl vlk zabit, zdobí pomník nazývaný „Vlčí kámen“.

Jan natáhl luk a zamířil na velkého bílého vlka. Tětiva pomalu letěla, ale najednou spatřil přívěsek, který držel vlk v tlamě. Jan okamžitě sklonil luk. Přívěsek byl z jeleního parohu, patřil Janově sestře Adelait, která byla již osm dní pohřešovaná. Zmizela v okolních lesích, lidé ji několik dní hledali, ale pátrání bylo neúspěšné.

Jan natáhl ruku a pomalu zamířil k vlkovi. Ten nakrčil nozdry, lehce zavrčel. Jan ihned ruku stáhl zpět k tělu. Vlk popošel blíž a upustil přívěsek na zem. Jan ho opatrně sebral, očistil z něj bláto a pečlivě si ho prohlédl. Nebylo pochyb, patřil jeho sestře, sám jí ho vyrobil. Byl z jeho prvně zastřeleného jelena. Vlk tiše zakňučel, otočil se a vydal se na cestu houštinou. Jan ho následoval, myslel si, že by ho vlk mohl zavést k Adelait. Následoval vlka dlouho, najednou se vlk zastavil a zavrčel. Jan spatřil pod stromem svou milovanou sestru, ležela na zemi, na hlavě měla ošklivou tržnou ránu. „Adelait!“ vykřikl Jan a rozeběhl se k ní. Vzal jemně sestřičku do náruče, bál se, že bude podchlazená. „Děkuji, mockrát ti děkuji,“ poděkoval z celého srdce bílému vlkovi a rozeběhl se k vesnici, kde se dostalo Adelait lékařského ošetření.

Měsíc po tom, co bílý vlk pomohl zachránit Adelait, vlka na lovu zastřelili. Byl posledním vlkem, jenž žil u Žďárských vrchů. Vlk byl vycpán a dodnes ho můžete spatřit na hradě Pernštejně. Jan a Adelait chodili až do své smrti k Vlčímu kameni. Někteří říkají, že se duch bílého vlka vždy druhého ledna vrací k Vlčímu kameni a trpělivě čeká na Jana a Adelait.

Magdaléna Kořínková, 8. A

Druhá šance

Ahoj, já jsem Naty a chtěla bych se s vámi podělit o příběh z mého života. Bydlím v Praze, protože táta zde dostal práci. Byla jsem úplně zdrcená, že se stěhujeme, ale věděla jsem, že je to začátek něčeho nového.

Ve škole jsem si brzy našla kamarádku, jmenuje se Emma a je vážně skvělá. Jednou odpoledne se mě zeptala: „Nechceš se mnou chodit tančit? Zítra je první lekce.“ Nadšeně jsem souhlasila a druhý den jsme vyrazily. Jakmile jsem vešla do sálu, všimla jsem si vysokého kluka, měl hnědé oči, vlasy a ty svaly... Emma ho pozdravila: „Ahoj Tome, tohle je Natka, je tu nová.“ „Ahoj, já jsem Tom,“ řekl a usmál se. Hned se mi zalíbil.

Jednoho dne, když jsem se vracela z tréninku, jsem ho potkala. Hned se se mnou dal do řeči. Za chvíli nám byla zima, a tak navrhl, že bychom mohli jít do kavárny. „Nádherné odpoledne,“ pomyslela jsem si. Cestou domů se začal chovat divně, skončilo to tím, že mi dal pusu. „Opravdu krásný den.“ Chodíme spolu. No, asi víte, jak to bylo dál... nosil mi kytky, dárečky, volali jsme si, ... prostě sen každé holky. Navíc je to sportovec, nepije, nekouří, je milý, jsem na něho pyšná. Pohádka ale netrvá věčně. Při jedné schůzce mi vážným hlasem řekl: „Natálko, měla bys něco vědět. Mám vážnou nemoc a nejspíš brzy umřu.“ V tu chvíli se mi zastavilo srdce a začala jsem plakat. Od té doby jsme spolu trávili každičkou volnou chvíli.

Nastal osudný den. Vyrazil se mnou a se svým florbalovým týmem na zápas. Hra začala. Potom jsem si všimla, že něco není v pořádku. Tomáš se skácel k zemi. „Tome!“ vykřikla jsem a rozeběhla se k němu. Ležel, byl celý bledý, sotva dýchal a strašně se klepal. „Ne, teď prosím neumírej,“ prosila jsem, ale vůbec nevnímal. V nemocnici ho okamžitě vzali na sál. Seděla jsem v čekárně a vzpomínala jsem na krásné společné chvíle. Asi po čtyřech hodinách vyšel doktor, který vedl operaci. „Už je stabilní. Srdce je v pořádku, ale ještě nemá vyhráno. Teď je to jen na něm. Držte se.“ Tiše jsem poděkovala a běžela za ním do pokoje. Nevím, jak dlouho jsem jen tak seděla, dokud se neprobudil.

Teď už vím, na čem nejvíce záleží a tomu tam nahoře mockrát děkuji, že mu i mně dal druhou šanci.

Tereza Šunová, 8. C

Duch

Ahoj, jsem Anna. Lidé říkají, že čerti ani strašidla neexistují. Já mám na to jiný názor, možná si budete myslet, že mi přeskočilo, ale tento příběh je na mou duši pravdivý. Jen poslyšte a ohodnoťte sami.

Byl den před Vánocemi. Venku pršelo a hřmělo. Měla jsem strach, táta vždycky říkával: „Bouřka je čas strašidel a duchů.“ Tehdy jsem to uslyšela, to zlověstné šoupání po koberci, kde nikdo není. Nejdříve mě napadlo: „Možná to je kočka nebo táta se ségrou zezdola.“ Tak jsem jen zavolala: „Tati!“ Nic. Žádná odpověď. Zavolala jsem trochu hlasitěji. Zase žádná odpověď. „Třeba mě chtějí jen trochu vystrašit. Ale tu radost jim neudělám.“ Vzala jsem mobil, že jim zavolám. Volám, volám a nic. Otočila jsem se a uviděla ji. Stála na prahu, byla to postava bez tváře. Vypadala jako mlha, tak vzdušná a nepříjemná. Dostala jsem strach. V rychlosti jsem vytočila opět tátovo číslo, ale nikdo se neozýval. Postava byla stále blíž a blíž. Sebrala jsem odvahu a posvítla na to něco. Světla se to bálo. Ale u sebe jsem neměla nic, žádnou lampičku a ještě ke všemu se mi vybil mobil. Byla jsem polomrtvá strachy.

„Tati!“ zařvala jsem, ale nikdo se neozval. „Jano!“ Sestra se za chvíli objevila, ale mně to připadalo jako věčnost. Duch se po mně už, už začal sápat. „Co řveš?“ zeptala se sestra. Duch zmizel stejně, jako se objevil. Vyděšeně jsem jí ukazovala místo, kde se duch vyskytoval. Nevěřičně kroutila hlavou. „Patříš do blázince,“ prohlásila nakonec a odešla do svého pokoje. Od té doby jsem ho neviděla, ale přesto mám pocit, že mě něco sleduje.

Vím, nevěříte mi, nedivím se vám, taky bych nevěřila, kdybych to nezažila na vlastní kůži.

Kristýna Mazuchová, 8. A

Továrna na vánoční dárky

Byla velká vánice. Mrzl jsem, i když jsem měl teplé oblečení. V dále jsem uviděl světlo, které pocházelo z továrny na vánoční dárky. Měl jsem divné tušení. Vešel jsem do továrny, ale nikde ani noha. Ticho, v celé továrně panovalo ticho, jen zvenku se ozývalo skučení větru. Dostal jsem hroznou žízeň, začal jsem hledat něco k pití a přitom jsem narazil na řídicí centrum celé továrny. Na řídicím pultu se nacházel veliký červený knoflík s nápisem ZAPNOU. Zmáčkli jsem ho a nic. Najednou slyším: „Zdravím tě, cizinče. Potřebuji pomoci. Musíš přivést energii do továrny a zahájit výrobu dárků. Prohledej kanceláře a najdi zdroj, který napájí generátor.“ Myslel jsem si, že se mi to jen zdálo, rozhlížel jsem se, ale nikoho jsem nespatriil. Nedalo mi to a šel jsem se podívat do kanceláří, ale nic, co by připomínalo zdroj, jsem neviděl. V hale jsem uviděl stromeček, který měl na špičce takovou zvláštní hvězdu. Došlo mi, že ta hvězda bude zdroj generátoru. Vzal jsem hvězdu, vrátil se do řídicího střediska, vsunul zdroj do otvoru a znovu zmáčkli knoflík na zapnutí.

Po aktivaci generátoru se celá továrna dala do pohybu. Výrobní linka se rozjela, po ní začaly jezdit dárky, padaly do velkého skladiště, kde se připravovaly na doručení. Najednou se místo dárků na výrobní lince objevily velké krabice s odpadky. Ozval se neznámý hlas: „Děkuji ti, že jsi mi pomohl zničit Vánoce, ha, ha.“ Nevěděl jsem, co mám dělat. Musel jsem se dostat ke generátoru, abych vypnul celý systém. Dveře byly zamčené. Našel jsem páčidlo, ale ocelové dveře ne a ne povolit. „Co teď?“ Zkusil jsem to ještě jednou, dvakrát, ... „Sláva! Konečně!“ Vběhl jsem dovnitř, před generátorem byla páka, která ho v nouzovém případě měla vypnout celý. Zatáhl jsem za páku a generátor se vypnul.

Najednou se ozvala rána, dveře se zabouchly a já zůstal uvězněn. Místnost se začala plnit vodou. V rohu místnosti jsem si všiml knoflíku, zmáčkli jsem ho, dveře se otevřely a voda se vyvalila ven. Došlo mi, co musím udělat. Ve výrobě jsem zadal nový příkaz, zapnul generátor a pozoroval, jak po lince jezdí vánoční dárky. Povedlo se mi zachránit Vánoce.

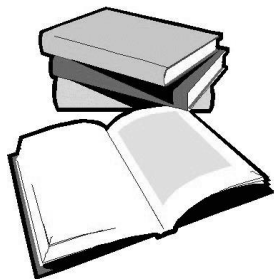
Dělat chyby je lidské

„Dělat chyby je lidské,“ říká se. Jenže někdy člověk udělá něco neodpuštělného a nejhorší je, když si to neodpustí sám sobě. Znáte ten pocit, kdy se stydíte za své chyby? Když se vydáte špatnou životní cestou? Já ten pocit znám.

Jmenuji se Emma Hendersenová. Bydlím v Clevelandu se svou matkou a chodím do devátého ročníku. Moji rodiče se před pár lety rozvedli, a proto jsem začala kouřit. Začalo to jednou cigaretou denně, nyní mi pomalu nestačí krabička. Trochu se mi to vymklo z ruky, nestíhala jsem a chodila pozdě do školy. „Hendersenová, kde jsi zase byla?“ zeptala se paní učitelka. „Co je vám potom?“ odsekla jsem. „Za tyhle řeči tě stejně čeká trest.“ Obrátila jsem oči v sloup a posadila se na své místo. Odpoledne jsem šla jako obvykle na naši lavičku v parku. „Dnešní runda bude na mě,“ řekla Katy. „Mám něco lepšího,“ prohlásil Jack a podával mi extázi. „Dík,“ usmála jsem se. Během pár hodin jsem byla v transu. Motala jsem se a lítala po ulici jako šílená. „Policie!“ zakřičela nějaká ženská. Vzala jsem nohy na ramena, alespoň jsem si to myslela, jenže jsem škobrtla a spadla. Probudila jsem se na záchytce, kde už čekala mamka. Dozvěděla jsem se, že mě pošlou na dva roky do nápravného zařízení, protože si mamka se mnou už neví rady. Bylo mi to úplně jedno.

Nastoupila jsem a zároveň jsem se léčila ze závislosti na alkoholu a drogy. Scházela jsem se s psychologem, ale odmítala spolupracovat. Vysvětloval mi, že není vše ztraceno, ale já s tím nechtěla nic dělat. Jednou večer jsem tak přemýšlela nad svým životem, jak to všechno začalo. Nevím, jestli mi mamka někdy odpustí a hlavně nevím, jestli někdy odpustím sama sobě. Jako kdyby mě osvítil duch svatý a vše mi začalo docházet. „Odsedím si svůj trest a vrátím se zpět domů a do školy,“ říkala jsem si. Uplynuly dva roky a já jsem pocítila sluneční světlo a čerstvý vzduch. Doma na mě čekala mamka. „Mami, omlouvám se za své chování. Odpustíš mi to?“ S pláčem mě objala a já věděla, že jsem dostala druhou šanci na život.

Od druhého pololetí jsem nastoupila zpět do školy. Nebylo to lehké a jednoduché, ale chci napravit své chyby.

Tereza Kotoučková, 8. C

Svatošské skály

Kdysi za vlády Vohnburgů, kteří vládli na hradě Loket a blízkém okolí, chodil jeden místní sedlák Svatoš na robotu do míst, kde hrad Loket ležel. Den co den chodil se svým koněm stejnou cestou na pole, kde musel orat. Smrákalo se, když uslyšel od řeky křik, jako kdyby se někdo topil. Všechno nechal a rozběhl se k řece. Ve vodě uviděl dívku, která se držela z posledních sil nad vodou. Svatoš dívku zachránil, vynesl z vody. Jakmile přišla dívka k sobě, poděkovala mu. „Děkuji ti, můj zachránče. Jsem Zdislava, dcera Děpolta III. z Vohnburgu. Jak se jmenuješ ty?“ Svatoš nejdříve samým údivem nemohl otevřít pusku, ale potom se vzpamatoval a dívce odpověděl, kdo je, kde bydlí, co dělá v těchto místech. Nakonec Zdislavu doprovodil k hradu. Od toho dne chodila dívka vždy navečer k sedlákově domů, stali se z nich nejlepší kamarádi.

Uběhl rok a Zdislava se musela vdát. Když svatební průvod vyšel z hradu, zablesklo se, zahřmělo, nastala tma. Svatebčané ztuhli. „Jak jsem slíbila, jsem tu, abych si odnesla, co je mé!“ zlostně zakřičela zlá čarodějnice, která sídlila v hlubokém černém lese a měnila lidi ve skály. Svatoš, který svatbu z dálky pozoroval, na nic nečekal. Než stačila čarodějnice říci zaklínadlo, přicválal na svém koni, chytl Zdislavu a odvezl ji do bezpečí. Ostatní svatebčané se proměnili ve skály. Těmto skalám se začalo říkat Vohnburgské, ale toto jméno se špatně vyslovovalo, a tak jim lidé začali říkat Svatošské skály.

A co Svatoš a Zdislava? Kdo ví? Odjeli daleko z tohoto kraje, aby unikli zlé a pomstychtivé čarodějnici.

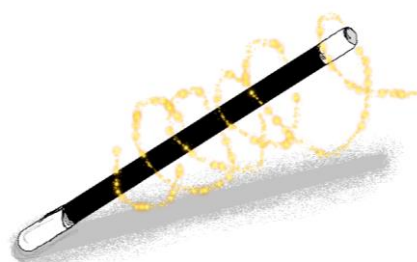

Marek Kašpar, 8. A

Sen nebo realita?

Bylo pozdě a já jsem se zabořila do své měkké postýlky. Zavřela jsem oči. Najednou jsem kolem sebe slyšela zpěv ptáků. Otevřela jsem oči a naskytl se mi nádherný pohled. Předě mnou se tyčil les a já stála na louce plné květin a zvěře. Divila jsem se, proč přede mnou zvířata neutíkají. Šla jsem se podívat do lesa.

Uprostřed lesa byla mýtina, na které stála budova, která vypadala jako hrad bez věží. Vydala jsem se k ní, když jsem zaslechla dusot kopyt. Ohlédla jsem se a uviděla jezdce na koních, kteří drželi v rukou

nějaké tyče. „To jsou kouzelné hůlky,“ došlo mi. Jezdci se přibližovali a volali: „Stůj čarodějko!“ Z druhé strany se ozval dívčí hlas: „Rychle, uteč!“ Otočila jsem se a utíkala k budově. Velitel jezdců pozdvihl hůlku, ze které sršely blesky. Ale ani jeden mi neublížil, neboť se přede mne postavila

dívka. I ona držela hůlku a vytvořila před námi štít. Blesky se odrážely a vrátily se k jezdciům. Ti začali prchat. Stála jsem s pusou dokořán. Dívka ke mně přistoupila a představila se. „Ahoj, já jsem Dafne. A ty?“ „Rebeka,“ zdvořile jsem odpověděla a hned se začala vyptávat: „Kdo byli ti jezdci na koních? Co chtěli? Jak jsi udělala ten štít?“ Pousmála se a postupně mi vše vysvětlila. „Jsme kouzelnice a jezdci se nás snaží uvěznit. Mysleli si, že jsi jednou z nás.“ „Jéééé! Mohla bych se také naučit kouzlit?“ Dafne ani na okamžik nezaváhala. „Jasně, naše škola a mé kamarádky tě určitě přijmou.“

A tak začal můj výcvik. Hodiny, dny, měsíce plynuly a já jsem se stala nejlepší žačkou kouzelnické školy. Poslední den při předávání vysvědčení jsem vyšla na pódium, kde stála paní ředitelka. Určitě chtěla říct něco důležitého, ale z úst jí vycházelo: „Píp, píp, píp, crrr, crrr, crrrr!“

Probudila jsem se a přemýšlela, zda to byl sen nebo skutečnost. Krásný sen, doufám, že se mi o škole kouzel bude zdát každý večer.

Strach má velké oči

Ahoj, jmenuji se Nataša a je mi třináct let. Žiju prvním rokem u svých pěstounských rodičů. Rodiče mi zemřeli při autonehodě, nikoho jiného nemám, a proto jsem byla dána do dětského domova.

Moji pěstounští rodiče mají další dvě děti Karolínu a Michala, je jim deset let a jsou to dvojčata. Často se o ně starám, když rodiče musí na obchodní cestu, což je docela často. Pracují jako hledači pokladů. Dnes například odcestovali na týden do Ameriky. Někdy mi připadá, že si mě pořídili jenom proto, abych jim hlídala děti. Ale ne, nestěžuji si, mám je docela ráda a Karolína s Michalem jsou super, máme se rádi.

Jsou dva týdny před Vánocemi a my ještě nemáme nakoupené dárky. „Mládeži, jde se nakupovat!“ „Teď? Je skoro večer,“ zeptala se Kája. „Je teprve šest hodin a obchody jsou otevřené do devíti,“ odpověděla jsem. Vyrazili jsme. Náš dům je na konci města, takže tam moc lidí nechodí. Chceme si zkrátit cestu, a tak procházíme uličkami kolem nádraží. „Zdálo se mi to nebo slyším křik?“ I mí sourozenci se zastavili a poslouchají. Nevidím ani nohu. Křik stále sílí. Stojíme a rozhlížíme se. Náhle po zemi přeběhl tmavý stín a ucítili jsme chladný mrazivý pocit. Obrátili jsme se a chtěli se vrátit. Michal klopýtl. Když se chtěl při zvedání něčeho chytit, nahmatal jen odpornou smradlavou věc, ze které tekla černá kapalina. „Fuj!“ Najednou jsme slyšeli zvuky mnohem zřetelněji, byli jsme zvědaví, a tak jsme šli blíž. Zvuky vycházely z díry, která byla ve zdi. Uvnitř jsme nahmatali nějakou věc ve tvaru kvádru, ze které tekla černá kapalina, do které spadl Michal. Věc jsme vzali a šli zpět domů zjistit, co jsme našli za poklad. „Kvůli tomuhle jsme měli takový strach?“ smála se Kája. Měla pravdu. Před námi leželo nádherné černé staré rádio, teď trochu špinavé.

Na internetu jsme si našli, že je to rádio přes dvě stě let staré. Jen nám bylo záhadou, že začalo hrát právě v době, když jsme procházeli kolem. „Mám to!“ vykřikl Michal. „Vyčistíme ho, naleštíme a máme dárek pro rodiče.“ „Super nápad!“ vyhrkly jsme s Kájou současně. Myslím si, že tohle je úplně nejlepší dárek, který může dospělý dostat.

Antonie Hloušková, 8. A

Lavička v parku

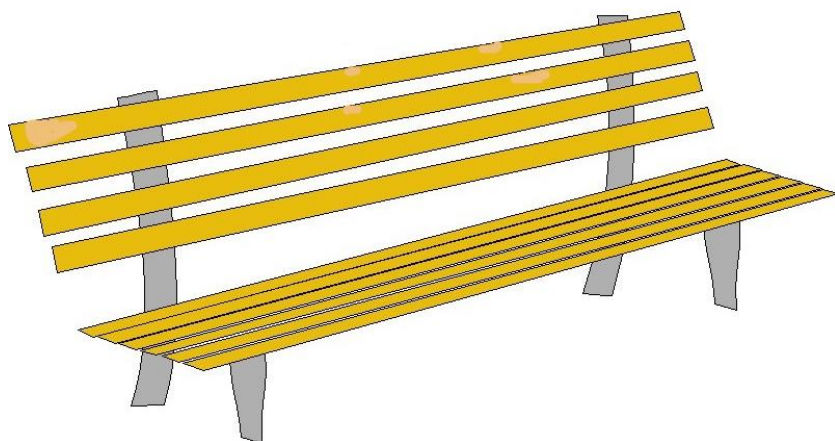
Stojím tu sama. Lavička v parku. Nikdo na mě už neseďá. Pohlédnu na protější lavičku, je krásná, nová a sedí na ní chlapec s dívkou. Drží se za ruce a láskyplně na sebe hledí. V takových chvílích je mi smutno, zavalí mě vlna vzpomínek.

Kolik už je to let? Tehdy jsem byla jediná lavička v parku. Byla jsem bílá a lesklá. Kolem mě panoval klid, když jsem se zaposlouchala, slyšela jsem jen štěbetání ptáků a šustění listí. V tu dobu vedle mě kvetly růže, ty omamné rudé květy, svým rovným stonkem vyvolávaly do světa svou hrdost a namyšlenost. Sedával na mně básník a vymýšlel verše pro svou milou. Chodil vždy ráno, kdy slunce teprve rozevřelo oči a jemně zahalovalo park do zlatavé záře. Posedávali na mně různí lidé, mladé dámy čítající si romantický nebo dobrodružný román, děti hrající si na mně karty. Já se ale těšila vždy jen na zamilovaného básníka. Někdy psal i o kráse své milé, jak vstoupí do tohoto parku a usednou společně na mě. Přála jsem si ji vidět, ale nikdy za ním nepřišla.

Jednou, když byla sametová noc a měsíc svým stříbřitým jasem osvětloval park, přišel básník. Plakal a v ruce držel verše roztržené v půli. Sedl si a pohládl mě po opěradle. Netuším, co se stalo, ale po té noci se už nikdy neukázal.

A tak jsem tu, já, lavička v parku. Zůstala jsem sama. Zbyly mi jen vzpomínky a verše rozfoukané do všech zákoutí parku.

Anna Bára Strnadová, 8. A

Sen

Byl krásný letní večer a já jsem šla spát. Byla jsem trochu vystrašená, protože jsem se před spaním dívala na horor Ztraceni v bludišti.

Dlouho jsem nemohla usnout, stále jsem musela myslet na film. Později jsem ale usnula a zdál se mi sen. V tom snu jsem stála v úplně stejném bludišti. Působilo temně, bylo postaveno z vysokých hustých keřů. Na obloze svítilo slunce, ale okolo mě byla jen tma a hvězdy. Pár metrů přede mnou šla celá moje rodina, mamka, bratr, teta, bratranec, taťka a vezli kočárek. „Kam jdete?“ volala jsem na ně. Nikdo mi ale neodpověděl. Najednou všichni zmizeli v mlze a já se ocitla uprostřed bludiště. Bála jsem se, nevěděla jsem, co mám dělat, a tak jsem se rozhlédla kolem sebe. Nikoho jsem neviděla. Napadlo mě, že zkusím zakřičet, jestli se mi někdo ozve. „Haló! Je tu někdo?“ zakřičela jsem. Nikdo se neozval. Najednou se kolem mě mihla nějaká osoba. Velmi jsem se lekla. Začala jsem utíkat, ale zdálo se, jako by mě osoba stále pronásledovala. „Nech mě být!“ křičela jsem, ale stíny se okolo mě míhaly dále. Sedla jsem si na zem, schoulila se do klubíčka a přála si, aby všechno tohle už skončilo. Bylo to strašidelné. Neskutečně jsem si přála být doma. „Bum!“

Najednou jsem se ocitla u nás v bytě, ležela jsem na chodbě. Všude byla tma, slyšela jsem jen nějaké zvuky. Ruce se mi začaly třást strachem. Spatřila jsem, jak se ke mně někdo blíží. „Pomóóóc!“ zaječela jsem. „Prásk!“ Probudila jsem se ve své posteli, rozhlížela jsem se kolem sebe, nikdo u mě nebyl. Konečně, byla jsem si jistá, že to není sen, jsem vzhůru.

Byla jsem neskutečně šťastná, že to vše skončilo. Zjistila jsem, že není dobré koukat se před spaním na horory. Nikdy už to neudělám.

Tereza Podolníková, 7. A

Stíny

Sněhurka

Sněhurka je milá, mladá dívka se světlou až bílou pletí jako sních. Vlastně proto jí říkají Sněhurka. Její ústa jsou červená a plná. Má nádherné hnědé oči a mezi nimi se krčí malý nosík. Krátké husté vlasy v černé barvě má sepnuté červenou mašlí.

Nejčastěji nosí své oblíbené šaty, které jí končí skoro až u země. Vrchní část šatů je tmavě modrá, na rukávech jsou červené kapky. U krku se nachází veliký, bílý límec. Spodní část šatů je žluté až zlatavé barvy. Na nohou má světle modré boty na podpatku.

Její povaha je velkorysá, milá a důvěřivá. Právě na důvěřivost párkrát doplatila. Sněhurka má velké laskavé srdíčko, většina lidí ji má ráda, protože je milá, laskavá, velkorysá, usměvavá a přátelská. Svou povahou si získala i přátelství trpaslíků a zvířátek v lese, kde nějakou dobu žila. Sněhurka není jen oblíbená, ale trnem v oku je pro svou macechu, která jí ukládá o život. Sněhurka ráda zpívá, maluje, vaří a stará se o zvířátka.

Sněhurku jsem si vybrala, protože je to jedna z mých oblíbených pohádkových bytostí. Líbí se mi Sněhurčiny vlastnosti a také, že tato pohádka končí šťastně.

Lucie Šturmová, 7. A

Medojed kapský

Blížily se prázdniny a dva kamarádi Tomáš a Jan se rozhodli, že pojedou do Afriky. Již se chystali na letiště, když si Tomáš vzpomněl, že si musí ještě přibalit med, neboť ho měl velmi rád.

První den jen s úžasem pozorovali zvířata. Večer hleděli na krásnou oblohu s hvězdami. Když Tomáš usínal, uslyšel divné chroustání, rychle rozsvítil a spatřil malé zvířátko, jak si pochutnává na jeho medu. Tomáš nelenil, vstal a zvíře zahnal. Ráno Honzovi vyprávěl o nočním dobrodružství. „Co to bylo za zvíře?“ zeptal se Jan. „Nevím. Neznám ho.“ „Víš co? Bude se jmenovat MEDOJED,“ řekl Tomáš. Tak se i stalo.

Jakub Janča, 7. A

Věčně mladá

Psal se rok 1908 a právě minutu po půlnoci se narodila Adelaine Boumenová. Čas utíkal, Adelaine bylo třicet let, v té době potkala mladíka a zamilovala se do něho. Zanedlouho se konala svatba a za tři roky se Adelain narodila dcera Flemming. Roku 1937 zemřel Adelainin manžel, když se pod ním propadlo lešení.

Když za deset měsíců jela Adelain autem, nabourala a ocitla se v ledové vodě, pomalu přestávala dýchat. Vtom udeřil do auta blesk a vrátil Adelain život tak, že už nikdy nezestárne.

Léta plynula a Flemming vyrostla, lidé si začali všimnat, že její matka nestárne, ale Adelain se vždy vymluvila, že to mají v genech. Aby sobě a dceři zajistila bezpečí, musela se neustále stěhovat. Každých deset let si změnila jméno, bydliště a vzhled, nikdy nikomu neřekla o svém osudu. Teď se jmenovala Jenny. Jednou se Jenny vydala na večírek, kde potkala Ellise, kterému se velmi líbila, a tak ji pozval na večeři, aby se lépe poznali. Zamilovali se do sebe, ale Jenny se zanedlouho musela odstěhovat, ale protože Ellise milovala, zůstala s ním. Jednou pozval Ellis Jenny na večírek, kde jeho rodiče slavili 40. výročí svatby. Ellisův otec nevěřil svým očím, když Jenny spatřil. „Adelain?“ oslovil ji, protože v ní poznal dívku, kterou před lety miloval. „Ne, já jsem Jenny,“ odpověděla, „moje matka se jmenovala Adelain.“ Rychle se otočila a začala vzpomínat na všechno, co zažila s Williamem. Jemu to nedalo a Jenny tajně pozoroval. Všiml si jizvy, kterou měla na ruce i Adelaine. Přemýšlel, jak je to možné, že nezestárla ani o jeden den. Jenny nevydržela všeteční otázky, sbalila si kufry a odjela z města, aby ochránila svoje tajemství. Ellisovi nechala pouze vzkaz, že to nemůže vysvětlit, ale musí odjet.

Při útěku byla velmi rozrušená, nedala přednost, narazilo do ní auto, zažila druhou autonehodu. Najednou se zablesklo a blesk vrátil Jenny dřívější život. Adelaine (Jenny) se vrátila k Ellisovi, vše mu pověděla a žila s ním a s jejich dcerou šťastně až do smrti.